

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. G. M.**, narozený „X“,
státní příslušnost Spolková republika Německo,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Chuchútem, LL. M.,
sídlem náměstí Junkových 2772/1, 155 00 Praha 5,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2016, č. j. 5106/DS/2016, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 6. 2018, č. j. 5106/DS/2018,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** v řízení o žalobě a o kasačních stížnostech proti rozsudkům Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2019, č. j. 75 A 39/2016-58, a ze dne 8. 10. 2019, č. j. 75 A 39/2016-80, právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2016, č. j. 5106/DS/2016, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 6. 2018, č. j. 5106/DS/2018, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností, oddělení správního (dále jen „magistrát“), ze dne 24. 8. 2016, č. j. MmM/095175/2016/OSČ-P/ŠP, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 6 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se dopustil tím, že dne 5. 4. 2016 v 13:52 hodin, na silnici č. I/13, v katastru města Most, u sjezdu na obec Komořany, při řízení osobního vozidla tov. zn. Škoda Superb, r. z. „X“, porušil v rozporu s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, nejvyšší povolenou rychlost vozidla mimo obec, když nejvyšší dovolenou rychlost 90 km/h, překročil o 56 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ naměřena rychlost jízdy 146 km/h.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že místo spáchání přestupku nebylo ve správních rozhodnutích přesně vymezeno. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval nutností přesnějšího vymezení místa spáchání přestupku. Žalobce je přesvědčen, že v předmětném případě vznikla nejistota ohledně místa spáchání přestupku, neboť sjezd na Komořany je od oblasti údajného spáchání přestupku vzdálen přes dva kilometry.
3. Žalobce dále namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho pochybnostmi o správnosti měření. Žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítl, že při měření pravděpodobně došlo k dvojité reflexi radarového svazku, přičemž správní orgány se s touto námitkou dostatečně nevypořádaly, neboť z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že nepochopily principy měření rychlosti a mechanismu dvojité reflexe. Žalobce je přesvědčen, že rozsudky, na něž žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval, nejsou pro předmětný případ relevantní. Žalobce dále ke správnosti měření namítal, že se správní orgán nevypořádal s jeho námitkou ohledně nedodržení podmínek stanovených v části 6.3.1.3. návodu, konkrétně že rozdíl mezi měřicím a měřeným vozidlem musí být cca 20 km/h, přičemž je důležité dodržovat konstantní rychlost měřicího vozidla a neměnit prudce směr jízdy. Žalobce připomněl část 3.1 návodu, k němuž doplnil, že bez situačního nákresu nelze posoudit, zda byl správně nastaven dosah radaru a zda se v místě měření nenachází odrazové plochy či další překážky mimo fotografii. Dále žalobce podotkl, že ze snímku není ani zřejmé, jaký typ měření byl v rychloměru zvolen. Výslech policistů tak měl podle žalobce prokázat způsob nastavení rychloměru. Žalobce trval na tom, že pořízený snímek je pouhým nepodepsaným výstupem z počítače a nelze tak ověřit jeho autenticitu, přičemž nebylo ani prokázáno, že nebylo s fotografií nijak manipulováno, a ve správním spise také není žádný důkaz o dodržení maximální vlhkosti vzduchu. Vedle toho žalobce namítal, že metrologické ověření není absolutní garancí správnosti měření, a poukázal na obecně nízkou důkazní hodnotu pořízeného snímku. Žalobce trval na tom, že ani s touto námitkou se žalovaný dostatečně nevypořádal a jeho odkazy v odůvodnění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadeného rozhodnutí na rozsudky Nejvyššího správního soudu na předmětnou věc nedopadají. K tomu žalobce podotkl, že správní orgány odmítly vložit do správního spisu technickou dokumentaci měřiče. Žalobce, ale ani žalovaný, si tak podle žalobce nemohou být jisti, jakým způsobem funguje proces, na jehož základě byl uznán vinným ze spáchání přestupku.

4. Závěrem žalobce namítl, že magistrát neuznal jeho omluvu z nařízeného jednání s odůvodněním, že se snaží prodloužit správní řízení a dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Žalobce se nedomnívá, že by jedno posunutí ústního jednání mohlo vést k zániku odpovědnosti za přestupek, a trval na tom, že byl zkrácen na svých procesních právech. K tomu žalobce doplnil, že měl v úmyslu se bránit okolnostmi vylučujícími protiprávnost, jejichž popis přiložil až v odvolání, neboť nebylo jeho žádosti o odročení ústního jednání vyhověno.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že při svém rozhodování vycházel, stejně jako magistrát, z důkazů předložených Policií České republiky. Za podstatné pro posouzení předmětné věci žalovaný považoval skutečnost, že předmětné vozidlo bylo následně k vyřešení přestupku zastaveno hlídkou Policie České republiky a v řidiči byl zjištěn žalobce. Žalovaný připomněl, že jako místo měření je v záznamu přestupku uvedeno „I/13 u obce Komořany“, a v údajích výstupu z radaru jsou nezávisle na obsluze zařízení uvedeny GPS souřadnice, které korespondují s místem měření uvedeným v úředním záznamu.
6. Žalovaný trval na tom, že není důvod pochybovat o správnosti měření rychlosti, neboť bylo provedeno proškolenou osobou. Žalovaný také setrval na tom, že se se všemi námitkami žalobce řádně vypořádal. Žalovaný poukázal na skutečnost, že pokud by obsluha radaru s měřícím zařízením neodborně manipulovala, nemělo by to za následek chybný výstup měření, ale ke změření rychlosti vozidla by vůbec nedošlo. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. 1 As 83/2013. K dvojité reflexi radarového svazku žalovaný podotkl, že z principu funkce rychloměru nemohlo dojít ke změření rychlosti vozidla jedoucího v opačném směru, když měření jeho signálu bylo blokováno. Žalovaný je přesvědčen, že pořízený snímek nevykazuje znaky ovlivnění měření jednoduchou nebo dvojitou reflexí. K šablonám J. H. žalovaný podotkl, že z žádných indicií není zřejmé, že by se mělo jednat o znalecký posudek či vyjádření zástupce Autorizovaného metrologického střediska Ramet Kunovice, a. s., metrologa I. kvalifikačního stupně v oboru silničních rychloměrů.
7. Žalovaný odcitoval celou část 6.3.1.3 návodu a doplnil, že hodnota 20 km/h je nejnižším navrhovaným rozdílem v rychlosti měřeného a měřícího vozidla, aby radar dokázal změřit rychlost předjíždějícího vozidla. V samotném návodu je podle žalovaného uvedeno, že měření za jízdy se neliší od měření z místa, při kterém jsou běžně měřeny rychlosti vozidel jedoucích i více než 150 km/h. K tomu žalovaný doplnil, že pokud by nebyla dodržena konstantní rychlost měřícího vozidla, měřič by měření vyhodnotil jako nesprávné a neuložil by záznam o přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Žalovaný podotkl, že neměl důvod zkoumat, zda nedošlo k falzifikaci důkazu. Fotografie byla pořízena jednoznačně identifikovatelným zařízením v jednoznačně identifikovatelném místě a čase, a rovněž je v tabulce záznamu měření uvedeno číslo pořízeného snímku, čas pořízení a souřadnice GPS. Žalovaný dále uvedl, že součástí správního spisu je ověřovací list autorizovaného metrologického střediska RAMET C.H.M., a. s. Kunovice, ze dne 18. 2. 2016 a osvědčení o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů RAMER 10C. Žalovaný tak neměl důvod pochybovat o odbornosti obsluhy radaru, správnosti nastavení radaru a výsledku naměřených hodnot pouze na základě nedoložených výkladů zástupce žalobce. Žalovaný nesouhlasí s tím, že správní orgány odmítly do správního spisu vložit technickou dokumentaci měřiče, neboť návod k rychloměru byl poskytnut v rámci ústního jednání v elektronické podobě.
9. Žalovaný k dalším námitkám žalobce uvedl, že z tabulky pod pořízeným snímkem je zřejmé, že byl použit automatizovaný režim měření. Žalovaný trval na tom, že procesní práva žalobce nezkrátil, neboť řádně odůvodnil nevyhovění jeho žádosti o odročení jednání z důvodu, že nařízené ústní jednání má přednost před záležitostmi soukromými i služebními, tedy i před zahraniční služební cestou. Ke zbývajícím námitkám žalobce žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 10.

Replika

11. Žalobce nesouhlasil s tím, že by fotografie pořízené po zastavení vozidla hlídkou Policie České republiky měly být podstatnou skutečností k posouzení věci správním orgánem. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že došlo k jasnému a jednoznačnému vymezení místa spáchání přestupku. Žalobce zdůraznil, že výstup měřicího zařízení, na němž jsou uvedeny GPS souřadnice, není způsobilý být důkazním prostředkem, neboť tento výstup je spolu s úředním záznamem pouze vodítkem pro správní orgán, zda má zahájit správní řízení, či nikoliv. I za předpokladu, že by výstup byl způsobilý důkazní prostředek, pak podle žalobce absentuje přesné určení místa spáchání přestupku ve výroku napadeného rozhodnutí.
12. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že není důvod pochybovat o správnosti měření rychlosti, neboť pokud by se obsluha radarového rychloměru dopustila excesu, nebylo by možné považovat evidentně nesmyslný výsledek jako podklad pro výrok o vině. Názor žalovaného ohledně chyby měření považuje za nezdůvodněný a příčí se elementární logice. K tomu žalobce doplnil, že za použití šablony doložil ne zcela běžnou polohu vozidla, které se v době měření nacházelo mimo radarový svazek, a rád by zadal znalecký posudek, ale k tomu je třeba, aby byl ve správním spise založen originál záznamu z rychloměru, který správní orgány odmítají do správního spisu založit.
13. Žalobce zdůraznil, že rozdíl rychlosti měřeného a měřicího vozidla při měření za jízdy musí být cca 20 km/h, což nelze vykládat ve smyslu minimálně 20 km/h, ale na maximálně ± 10 km/h, a zpochybnil i žalovaným tvrzenou skutečnost, že se měření rychlosti z místa a z jedoucího vozidla neliší. K argumentaci žalovaného ohledně možné manipulace s fotografiemi odkázal žalobce na článek: „*Hackeri ovládli měření na D1. Pokuty můžete zabodit.*“ K napadení procesu měření mohlo podle žalobce dojít jak v samotném přístroji tak při přenosu dat mezi Policií České republiky a správním orgánem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Neposkytnutí originál záznamu z rychloměru žalobce považuje za porušení jeho práva na spravedlivý proces.

Správní spis

14. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 20. 4. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 5. 4. 2016 v 13:52 hodin na silnici č. I/13 u obce Komořany, kdy při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb, r. z. „X“, překročil povolenou rychlost, neboť na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 90 km/h, byla naměřena rychlost 151 km/h (po odečtení průměrné odchylky 146 km/h). Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu a jeho řidiči, včetně využití měřicího zařízení RAMER 10C. Z těchto listin je zcela zjevné, že osobní automobil tov. zn. Škoda Superb, r. z. „X“, jehož řidičem byl dle předložených dokladů A. G. M., narozený „X“, státní příslušnost Spolková republika Německo, trvale bytem Údolní 111, Pernštejn, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 50 km/h, a to v úseku kde je maximální povolená rychlost 90 km/h. Řidiči bylo při silniční kontrole sděleno, že svým jednáním porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a zároveň tak naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a že přestupek bude postoupen k došetření příslušnému správnímu orgánu. Součástí oznámení o přestupku byly i fotografie z místa přestupku, výstup z rychloměru a ověřovací list k dotčenému rychloměru č. 25/16.
15. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že na den 23. 5. 2016 bylo nařízeno ústní jednání, přičemž právní zástupce žalobce požádal o odročení z důvodu, že v uvedený den přednáší na školení v Brně. Magistrát žádosti právního zástupce žalobce vyhověl. Dne 8. 6. 2016 se konalo ústní jednání, kterého se účastnil žalobce i jím zvolený právní zástupce. Během jednání byl vznesen požadavek na zajištění tlumočnicka při konání ústního jednání, a proto bylo ústní jednání odročeno. Magistrát dne 1. 7. 2016 nařídil ústní jednání na den 10. 8. 2016 a dne 1. 8. 2016 obdržel opětovně žádost o odročení ústního jednání z důvodu neočekávané zahraniční služební cesty žalobce. Této žádosti nebylo magistrátem vyhověno s odůvodněním, že zahraniční služební cesta není důležitým důvodem ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Zároveň žalobci magistrát připomněl, že již ve třech případech byl v předvolání poučen, že pracovní aktivity nejsou závažným důvodem pro omluvení neúčasti na ústním jednání. Na základě udělené substituční plné moci se ústního jednání zúčastnil L. B. Během ústního jednání zmocněnec žalobce požádal o doplnění návodu k použití radaru RAMER 10C. Zmocněnec žalobce do protokolu potvrdil, že návod k použití silničního rychloměru RAMER 10C nebyl vytištěn do spisu, ale byl mu nahrán na přenosné paměťové médium. Dále požadoval doplnění dokazování výsledkem zasahujících policistů, což magistrát nepovažoval za potřebné, neboť měl vinu žalobce za prokázanou provedenými listinnými důkazy. Zmocněnec žalobce následně protokol podepsal. Magistrát dne 24. 8. 2016 vydal rozhodnutí č. j. MmM/095175/2016/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/040803/1100/2016/ŠP, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu tak, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku.

Ústní jednání soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Při ústním jednání soudu konaném dne 17. 8. 2020 právní zástupce žalobce odkázal na obsah žaloby a repliky. Dále především podotkl, že měření rychlosti bylo zatíženo chybami (dvojitá reflexe, rozdíl mezi rychlostí měřeného a měřícího vozidla), záznam z měření rychlosti není použitelný jako důkaz a místo spáchání přestupku bylo ve výroku nedostatečně vymezeno. Právní zástupce žalobce navrhl provést důkaz znaleckým posudkem ke správnosti měření rychloměrem, výslech žalobce, výslech zasahujících policistů, elektronický výstup z rychloměru a dokument s názvem „Vyhodnocení záznamu ze zařízení Ramer 7CCD, Ramer 7M, Ramer 10 a AD 9 ze dne 2. 4. 2015.“ Soud navrhané důkazy neprovedl ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s.
17. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na obsah vyjádření k žalobě a s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedla, že by měla být žaloba zamítnuta. Pověřená pracovnice žalovaného podotkla, že fotografie obsažená ve správním spise je standardním výstupem používaným v obdobných případech.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Nejprve je nutno uvést, že Krajský soud v Ústí nad Labem ve věci již dvakrát rozhodoval, a to rozsudky ze dne 4. 3. 2019, č. j. 75 A 39/2016-58, a ze dne 8. 10. 2019, č. j. 75 A 39/2016-80, kterými žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení v řízení o žalobě ani o kasačních stížnostech.
20. Ke kasační stížnosti žalobce proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 4. 3. 2019, č. j. 75 A 39/2016-58, rozhodl ve věci Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 As 91/2019-29, kterým napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se shodl s hodnocením krajského soudu ve všech otázkách, až na následující: *„Nejvyšší správní soud však přisvědčil stěžovateli, že neobstojí obecná argumentace krajského soudu i správních orgánů, podle níž nedodržení návodu k použití radaru RAMER 10C spočívající v tom, že rozdíl mezi rychlostí vozidla stěžovatele a zasahujících policistů byl vyšší než návodem předpokládaných cca 20 km/h, nemohlo mít vliv na naměřenou hodnotu. Krajský soud i správní orgány dospěly k závěru, že by v případě nesprávně provedeného měření (a to z jakéhokoli důvodu) radar vůbec žádnou hodnotu nezaznamenal a měření by proto fakticky neproběhlo, takže výsledek měření musí proto být správný. Nejvyšší správní soud v této souvislosti kategoricky nevylučuje, že závěry krajského soudu i správních orgánů mohou být správné a že skutečně uvedený typ radaru může fungovat nastíněným způsobem. Takový závěr je však podle Nejvyššího správního soudu nezbytné podložit případnými dalšími důkazními prostředky, které dané východisko potvrdí či vyvrátí. Nejvyšší*
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní soud sice v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, konstatoval, že by se v případě chybně provedeného měření za pomoci radaru vůbec měřené hodnoty nezobrazily, nicméně tento závěr učinil ve vztahu k jinému typu měřicího zařízení, kterým byl radarový rychloměr zn. AD9C, a proto není nastíněný závěr bez dalšího přenositelný i pro nyní projednávanou věc.“

21. Následně vydal zdejší soud bez jednání rozsudek ze dne 8. 10. 2019, č. j. 75 A 39/2016-80, kterým žalobu opět zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 5. 2020, č. j. 4 As 399/2019-33, uvedený rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 10. 2019 zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení, neboť zdejší soud nezaslal před svým rozhodnutím účastníkům výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
22. Na tomto místě soud podotýká, že v novém soudním řízení správním je soud dle § 110 odst. 4 s. ř. s. bez dalšího vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v jeho zrušujících rozsudcích ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 As 91/2019-29, a ze dne 7. 5. 2020, č. j. 4 As 399/2019-33.
23. Vzhledem k tomu, že soud již dříve shledal nedůvodné námitky žalobce ohledně specifikace místa spáchání přestupku, seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, neuznání omluvy žalobce z nařízeného ústního jednání, dvojité reflexe paprskového svazku rychloměru, vlhkosti vzduchu při měření rychlosti a oprávněnosti měření rychlosti Policií České republiky na daném úseku komunikace, přičemž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 4 As 91/2019-29 tyto závěry potvrdil, nebude se jimi soud již znovu zabývat a vypořádá jedinou zbývající námitku žalobce, jak mu nařídil Nejvyšší správní soud.
24. Soud znovu přehodnotil skutkový a právní stav reflektující závěry obsažené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 As 91/2019-29, a opět dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
26. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.
27. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, je uvedeno, že: „Dne 4. 8. 2015 bylo krajskému soudu doručeno požadované doplnění ze dne 3. 8. 2015. I pod ním je podepsán Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že kapitola 4.1.3. popisuje funkci měření a vnitřní činnost měřící jednotky radaru, toto je interní záležitost konstrukce radaru a tím, že radar provedl záznam (v daném případě č. 0000002120, který byl proveden dne 24. 10. 2013 v 19:43:33 radarovým rychloměrem RAMER 10C, v. č. 12/0020), je zaručeno, že vnitřní verifikaci měřené rychlosti vyhověly a měření je tudíž správné. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, konkrétně kapitola 6.3.1.3, která se vztahuje na měření za jízdy, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.“

snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“

28. Zdejší soud opět přezkoumal skutkový a právní stav věci ve vztahu k uvedené námitce a dospěl k závěru, že dokazování ve věci není nutné. K tomu je třeba uvést, že provedení dokazování nebylo uloženo zdejšímu soudu Nejvyšším správním soudem. Zdejší soud opět dospěl k závěru, že žalobní námitka není důvodná, přičemž vycházel především ze závěrů výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51. Z jeho závěrů plyne, že rychloměr RAMER 10C, použitý v nyní posuzované věci, měří rychlost „automatickým“ způsobem, a to tak, že pokud je vytvořen rychloměrem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný a nedošlo k chybě měření, jelikož v takovém případě by záznam rychloměrem nebyl vůbec vytvořen. Tento závěr se výslovně týká měření rychlosti za jízdy dle kapitoly 6.3.1.3. návodu k obsluze dotčeného rychloměru, jehož se v projednávané věci žalobce dovolával. Citovaný závěr aprobovaný Nejvyšším správním soudem se zakládá na vyjádření vypracovaném metrologem v oboru silničních rychloměrů z Autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry AMS K 22, sídlem Letecká 1110, 686 04 Kunovice, jak plyne z citovaného rozsudku. Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti a je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření rychloměru proběhly úspěšně a snímek je dle soudu hodnověrný.
29. Na dotčený závěr, že rychloměry RAMER 10C měří „automaticky“ a v případě správného změření rychlosti, tedy dodržení návodu k obsluze, je pořízen záznam, zatímco v případě chybného měření, tedy nedodržení návodu k obsluze, je měření anulováno a záznam není pořízen, odkazoval Nejvyšší správní soud i v dalších svých rozsudcích, např. v rozsudcích ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37, ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39, ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018-19, a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 303/2017-39.
30. V souladu se zásadou procesní ekonomie již tedy soud neprováděl žádné dokazování a ztotožnil se s výše uvedeným opakovaným závěrem Nejvyššího správního soudu týkajícím se předmětné námitky měření rychlosti rychloměrem RAMER 10C. Současně soud konstatuje, že záznam o měření rychlosti je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti, přičemž vlastnosti dotčeného rychloměru byly doloženy ověřovacím listem. Žalobci se výše uvedenou námitkou nepodařilo zpochybnit způsob změření rychlosti.
31. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. opětovně zamítl.
32. Současně v souladu s § 60 odst. 1 věty první a § 110 odst. 3 s. ř. s. ve výroku II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků v řízení o žalobě a kasačních stížnostech proti rozsudkům zdejšího soudu ze dne 4. 3. 2019, č. j. 75 A 39/2016-58, a ze dne 8. 10. 2019, č. j. 75 A 39/2016-80, právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci konečný úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. srpna 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.